

Het reisverhaal: Hoe het voelt

Slide nr 7

Stel: (naam organisatie) biedt jullie allen hier aanwezig een groepsreis aan naar Istanbul. Het is een citytrip van 4 dagen, er zijn ongeveer 50 mensen die meegaan, uw partners zijn ook uitgenodigd. Het is een groepsreis die door (naam organisatie) volledig wordt georganiseerd en begeleid, je hoeft zelf niks voor te bereiden.

Stel je voor: je bent net aangekomen in Istanbul; maar veel te laat. Het vliegtuig had een paar uur vertraging en dus heeft de planning voor de eerste dag vertraging opgelopen. Met de bus en onder leiding van de gids kom je aan in je hotel. Het is een klein stadshotelletje vlak in het oude centrum.

De gids wil per se de vertraging inhalen en je hebt maar snelsnel je koffers uitgepakt en je wat opgefrist.

Met een gehuurde bus rijd je naar...

Slide nr 8

...de Aya Sofia. De sfeer zit er al goed in, iedereen is goedgezind en babbelt met iedereen. De rondleiding in de Aya Sofia is bijna rond, en iedereen gaat naar de uitgang. Iedereen babbelt, je echtgenote is in een druk gesprek verwickeld met een andere vrouw. Bij het buitengaan zie je een bord met meer uitleg over een specifiek stuk van de Aya Sofia. Je gaat wat dichterbij om het te lezen, en wat er staat is eigenlijk heel boeiend. Door de grote groep van 50 had je immers niet alle uitleg van de gids kunnen volgen. Dat duurt zo 1 a 2 minuten. Wanneer je terug opkijkt, zie je niemand meer van je groep. Je kijkt naar alle kanten, maar je ziet enkel vreemde gezichten, mensen die elk hun eigen weg opgaan.

Je denkt, bon, niks aan de hand. Je gaat even links en rechts kijken, maar er is niemand bekend te zien. Je denkt: ha; we kwamen daarstraks van links, maar je bent er niet zeker van want je had niet zo gelet op hoe je stapte.

Dus: je draait naar links, gaat een straat in en denkt: dit lijkt precies wel op de straat waarlangs we daarstraks zijn toegekomen. Dus he stapt door en kijkt rond je. Het volgende straatje draai je terug naar links en plots

Slide nr 9

... kom je in een doolhof van straten, met enorm veel volk, verkopers, drukte, chaos, lawaai, onbekend talen en niemand kijkt naar je om. Je herkent niemand en voelt lichte paniek toeslaan. Je GSM en die van je vrouw had je immers thuis gelaten om even tot rust te komen en het papiertje met naam en adres van je hotel zit in de handtas van je vrouw. Je denkt: ik moet het hoofd koel houden, ik moet gewoon iemand aanspreken en dan komt het wel in orde.

Je kijkt rond je en denkt "die man in zijn kostuum en aktentas, die ziet er betrouwbaar uit, die spreek ik aan. Maar in welke taal? Je probeert Engels. Je zegt: "excuse me, sir.." Hij bekijkt je van top tot teen en zegt dan bruusk: "no time" en loopt verder. Daar sta je dan.

Intussen komt een vrouw op je af, die pakt je bij de arm vast en zegt: “come, drink tea with me” en ze trekt aan je arm. Jij zegt: “I am lost, can you help mee, I was with my...” maar ze kijkt je heel medelijdend aan, precies of ze meevoelt met jou maar dan zegt ze: “come with me, drink tea” en begint nog meer aan je arm te trekken.

Je probeert krampachtig om de naam van je hotel te herinneren, het was een zeer vreemde naam, maar welke?

Tot zover de situatie.

Hoe voel je je op dat moment?

Slide nr 10

Sommige mensen voelen zich angstig: al die mensen die je niet begrijpen omdat ze een andere taal spreken, mensen met onbekende, vreemde kleren aan...

Slide nr 11

Andere mensen zullen kwaad worden: op zichzelf, dat ze de naam van het hotel niet meer herinneren, dat ze niet beter opgelet hebbenof op bvb hun vrouw: dat die vrouw zomaar is doorgewandeld zonder op hem te letten, of...

Conclusie/ moraal van het verhaal:

(vergelijking met hoe een persoon met dementie zich voelt)

Zo voelt het voor personen met dementie ook: je komt mensen (verpleging) tegen met kleren die je niet kent, je begrijpt niet altijd wat anderen zeggen; je kan wat je zelf wil zeggen niet goed onder woorden brengen, je vergeet vanalles, sommige anderen nemen je niet serieus en behandelen je niet respectvol en lopen aan je voorbij, anderen zijn betuttelend (nemen je bij de arm terwijl je dit niet wenst),....

29/01/2007

Verhaal: Annemie Janssens, psychologe

Presentatie: R. De Belie

www.wingerd.info